Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (druga izba)

z dnia 13 września 2016 r.*

Klauzula arbitrażowa — Umowa o dostawę energii elektrycznej CNT(2009) nr 137 — Zapłata przez Parlament regionalnej opłaty uiszczonej przez skarżącą na rzecz Région de Bruxelles-Capitale i obliczonej na podstawie mocy udostępnionej Parlamentowi — Brak zobowiązania umownego — Brak zobowiązania wynikającego z przepisów właściwego prawa krajowego

W sprawie T-384/15

EDF Luminus, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowana przez adwokatów D. Verhoevena oraz O. Vanden Berghego,

strona skarżąca,

przeciwko

Parlamentowi Europejskiemu, reprezentowanemu przez L. Darie oraz P. Biström, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranemu przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez F. Clotuche-Duvieusart oraz I. Martínez del Peral, działające w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot skargę opartą na art. 272 TFUE zmierzającą do zasądzenia od Parlamentu na rzecz skarżącej kwoty 439 672,95 EUR, powiększonej o odsetki, odpowiadającej kwocie opłaty regionalnej uiszczonej przez skarżącą na rzecz Région de Bruxelles-Capitale (regionu stołecznego Bruksela) i obliczonej na podstawie mocy udostępnionej Parlamentowi,

SĄD (druga izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, S. Gervasoni (sprawozdawca) i L. Madise, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: francuski.

Postanowienie

Ramy prawne

W przedmiocie prawa Unii

1 Na podstawie art. 343 TFUE i art. 191 EWEA Unia Europejska i Europejska Wspólnota Energii Atomowej korzystają na terytorium państw członkowskich z przywilejów i immunitetów koniecznych do wykonywania ich zadań, na warunkach określonych w Protokole z 8 kwietnia 1965 r. w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, załączonego początkowo do Traktatu ustanawiającego jedną Radę i jedną Komisję Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1967, 152, s. 13), a następnie, na podstawie traktatu z Lizbony, do traktatów UE, FUE i EWEA (zwanym dalej „protokołem").

2 Artykuł 3 protokołu ma następujące brzmienie:

„Unia, jej aktywa, przychody i inne mienie są zwolnione ze wszelkich podatków bezpośrednich.

Rządy państw członkowskich, wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, podejmują stosowne środki w celu umorzenia lub zwrotu kwoty podatków pośrednich lub podatków z tytułu sprzedaży wliczonych w cenę mienia ruchomego i nieruchomego, w przypadku gdy Unia dokonuje, do celów użytku służbowego, poważnych zakupów, których cena zawiera tego typu podatki. Jednakże stosowanie tych postanowień nie może spowodować zakłócenia konkurencji w obrębie Unii.

Zwolnień nie udziela się w stosunku do podatków i opłat, których wysokość stanowi jedynie wynagrodzenie za skorzystanie z usługi użyteczności publicznej".

W przedmiocie prawa belgijskiego

3 Ordonnance de la Région de Bruxelles-Capitale du 19 juillet 2001 relative à l'organisation du marché de l'électricité en Région de Bruxelles-Capitale [zarządzenie regionu stołecznego Bruksela (Belgia) z dnia 19 lipca 2001 r. w sprawie organizacji rynku energii elektrycznej w regionie stołecznym Bruksela, Belgia, *Moniteur belge* z dnia 17 listopada 2001 r., s. 39135, zwane dalej „zarządzeniem dotyczącym energii elektrycznej"] stanowi w art. 26, co następuje:

§ 1 „Posiadanie zezwolenia dotyczącego dostaw wydanego na podstawie art. 21 stanowi podstawę pobierania miesięcznej opłaty obciążającej osobę fizyczną lub prawną, której zostało udzielone zezwolenie, zwaną dalej zobowiązanym do zapłaty.

[…]

§ 3 Opłata obliczana jest na podstawie mocy udostępnionej uprawnionym odbiorcom końcowym za pośrednictwem sieci, przyłączeń i linii bezpośrednich o mocy 70 kVA i mniejszej na obszarze regionu stołecznego Bruksela. W odniesieniu do odbiorców energii elektrycznej wysokiego napięcia udostępnioną mocą jest moc przyłączeniowa. Odpowiada ona maksymalnej mocy wyrażonej w kVA, udostępnionej na mocy umowy o przyłączeniu. W braku wskazania w umowie o przyłączeniu lub w przypadku przekroczenia pobranej mocy w stosunku do maksymalnej mocy udostępnionej na mocy umowy o przyłączeniu moc przyłączeniowa jest równa maksymalnej mocy, wyrażonej w kVA, pobranej w okresie 36 poprzedzających miesięcy, pomnożonej przez współczynnik 1,2.

[…]

§ 4 Opłata miesięczna wynosi 0,67 EUR za kVA w odniesieniu do wysokiego napięcia.

[…]

Kwota ta podlega co roku indeksacji zgodnie z krajowym indeksem cen konsumpcyjnych […].

§ 5 Rząd przyjmuje środki wykonawcze do niniejszego artykułu. Może on w szczególności zobowiązać operatora systemu dystrybucyjnego, operatora regionalnego systemu przesyłowego oraz użytkowników linii bezpośrednich do przekazania mu danych służących pobieraniu opłaty.

Rząd może powierzyć operatorowi systemu dystrybucyjnego zadanie obejmujące przekazanie zobowiązanym do zapłaty wezwania do uiszczenia opłaty. Wezwanie wskazuje w szczególności okres rozrachunkowy, podstawę obliczenia, stawkę, termin zapłaty oraz sposób uiszczenia opłaty. Jednakże wysłanie lub brak wysłania tego wezwania nie wpływa na prawa i obowiązki zobowiązanych do zapłaty.

§ 6 Opłata jest pobierana i ściągana zgodnie z zasadami określonymi w rozdziale VI ordonnance du 23 juillet 1992 relative à la taxe régionale à charge des occupants d'immeubles bâtis et de titulaires de droits réels sur certains immeubles (zarządzenia z dnia 23 lipca 1992 r. w sprawie regionalnego podatku obciążającego osoby zajmujące zabudowane nieruchomości oraz uprawnione z tytułu praw rzeczowych na niektórych nieruchomościach). Termin uiszczenia opłaty jest przy tym określony zgodnie z § 3 niniejszego artykułu.

[…]".

Okoliczności powstania sporu

4 W dniu 10 lipca 2009 r. Parlament Europejski podpisał umowę referencyjną CNT(2009) nr 137 (zwaną dalej „umową"), która dotyczy realizowanych przez skarżącą, EDF Luminus, dostaw energii elektrycznej do jego nieruchomości położonych w regionie brukselskim. Umowa weszła w życie w dniu rzeczywistej dostawy energii elektrycznej przez skarżącą i miała obowiązywać przez okres dwóch lat. Umowa została przedłużona na okres jednego roku, to znaczy do dnia 31 lipca 2012 r., w drodze aneksu podpisanego w dniu 15 lipca 2011 r.

5 Pismem z dnia 13 maja 2011 r. skarżąca powiadomiła Parlament, że od owej chwili jest ona zobowiązana zafakturować na niego opłatę odnoszącą się do dostawy energii elektrycznej przewidzianą w art. 26 zarządzenia dotyczącego energii elektrycznej (zwaną dalej „opłatą"), i dodatkowo zażądała jej zapłaty z mocą wsteczną począwszy od dnia obowiązywania umowy. Opłata ta, która była uiszczana na rzecz regionu stołecznego Bruksela przez skarżącą od 2009 r., nie została dotychczas zafakturowana przez skarżącą na Parlament.

6 Po odmowie uwzględnienia przez Parlament tego żądania skarżąca wysyłała mu regularnie dwa rodzaje faktur, jedne dotyczące jedynie opłaty, drugie dotyczące niezakwestionowanych elementów dostawy energii elektrycznej. Parlament uiścił te drugie faktury, odmawiając jednocześnie zapłaty pierwszego rodzaju faktur.

7 W następstwie nowego żądania uiszczenia opłaty i ponownej odmowy uwzględnienia tego żądania skarżąca wniosła rozpatrywaną skargę.

8 Skarżąca wniosła także pozew do Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (francuskojęzycznego sądu pierwszej instancji w Brukseli) zmierzający do uzyskania od regionu stołecznego Bruksela zwrotu kwoty opłaty, jaką mu zapłaciła.

9 Ponadto w dniu 4 kwietnia 2014 r. Komisja Europejska wniosła przeciwko Królestwu Belgii skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 258 TFUE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. W wyroku z dnia 14 stycznia 2016 r., Komisja/Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4), Trybunał orzekł, że nie przyznając instytucjom Unii zwolnienia z opłaty ustanowionej w art. 26 zarządzenia dotyczącego energii elektrycznej oraz odmawiając zwrotu opłaty, która została pobrana przez region stołeczny Bruksela, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które ciążą na nim na mocy art. 3 akapit drugi protokołu.

Żądania stron i przebieg postępowania

10 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu o:

— zasądzenie od Parlamentu na jej rzecz kwoty w wysokości 439 672,95 EUR;

— zasądzenie od Parlamentu na jej rzecz odsetek umownych od tej kwoty od dnia wymagalności faktur;

— obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

11 Parlament wnosi do Sądu o:

— uznanie, że rozpatrywana skarga stała się bezprzedmiotowa wskutek wydania wyroku z dnia 14 stycznia 2016 r., Komisja/Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4);

— tytułem pomocniczym, oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej;

— uznanie, że dokonanie zwrotu żądanej kwoty na rzecz skarżącej należy do regionu stołecznego Bruksela;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

12 Skarżąca uściśliła, że złożyła swoją skargę „w zakresie, w jakim nie może [ona] uzyskać zwrotu [opłaty] od regionu stołecznego Bruksela w postępowaniu wszczętym przed Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (francuskojęzycznym sądem pierwszej instancji w Brukseli)”.

13 Komisja wniosła o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta po stronie Parlamentu. Na mocy decyzji prezesa drugiej izby Sądu z dnia 16 lutego 2016 r. Komisja została dopuszczona do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta po stronie Parlamentu.

14 Zgodnie z art. 69 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem prezes drugiej izby Sądu zdecydował się zawiesić postępowanie aż do ogłoszenia orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie C-163/14, Komisja/Belgia. Postępowanie zostało podjęte w dniu 14 stycznia 2016 r., w dniu ogłoszenia wyroku w tejże sprawie.

15 W dniu 22 marca 2016 r. Parlament złożył odpowiedź na skargę w sekretariacie Sądu. W owej odpowiedzi powołał się między innymi na wyrok z dnia 14 stycznia 2016 r., Komisja/Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4).

16 W drodze środka organizacji postępowania Sąd wezwał skarżącą i Komisję do przedstawienia uwag na temat konsekwencji owego wyroku dla niniejszej sprawy. Strony przedstawiły uwagi w wyznaczonych terminach.

Co do prawa

17 Zgodnie z art. 126 regulaminu postępowania, jeżeli Sąd jest oczywiście niewłaściwy do rozpoznania skargi lub jeżeli skarga jest oczywiście niedopuszczalna albo prawnie oczywiście bezzasadna, Sąd może, na wniosek sędziego sprawozdawcy, w każdej chwili orzec postanowieniem z uzasadnieniem, bez dalszych czynności procesowych.

18 W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę, w związku z czym postanawia orzec bez dalszych czynności procesowych.

19 Na wstępie należy zbadać żądania Parlamentu zmierzające do tego, aby Sąd umorzył postępowanie.

W przedmiocie wniosku o umorzenie postępowania

20 Opierając się na wyroku z dnia 14 stycznia 2016 r., Komisja/Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4), Parlament wnosi o umorzenie postępowania. Podnosi on, że na mocy owego wyroku opłaty nienależnie otrzymane przez region stołeczny Bruksela będą musiały zostać zwrócone skarżącej, co oznacza, że nie będzie ona miała już podstaw domagać się od Parlamentu zapłaty kwoty odpowiadającej tym opłatom.

21 Należy w tym miejscu przypomnieć, że w ramach niniejszego sporu, wszczętego na podstawie umowy zawartej między Parlamentem a skarżącą, ta ostatnia wnosi o zasądzenie od Parlamentu na jej rzecz, po pierwsze, kwoty odpowiadającej opłacie, jaką zapłaciła regionowi stołecznemu Bruksela i która została obliczona na podstawie mocy udostępnionej Parlamentowi zgodnie z umową, oraz po drugie, odsetek umownych od tej kwoty.

22 Zakładając nawet, że w wyniku dokonania przez region stołeczny Bruksela, który nie jest stroną w niniejszym sporze ani stroną umowy, zwrotu na rzecz skarżącej żądanych przez nią kwot, skarżąca nie miałaby już interesu prawnego w niniejszym sporze, należy w każdym razie stwierdzić, iż Parlament i Komisja nie wykazują ani nawet nie twierdzą, że żądane kwoty, w tym odsetki umowne, zostały zwrócone lub że skarżąca posiada w tym zakresie wierzytelność względem regionu stołecznego Bruksela. Taka wierzytelność może na przykład wynikać z wyroku Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (francuskojęzycznego sądu pierwszej instancji w Brukseli) rozstrzygającego w zakresie pozwu wniesionego do tego sądu przez skarżącą (zob. pkt 8 powyżej). Ponadto w uwagach przedstawionych w dniu 10 maja 2016 r. w odpowiedzi na środek organizacji postępowania, o którym mowa w pkt 16 powyżej, skarżąca zauważyła, że na tamten dzień region stołeczny Bruksela „odmówił [jej] zwrotu spornych zapłaconych składek pomimo wydanego wyroku C-163/14”.

23 Tytułem uzupełnienia należy zauważyć, że o ile Trybunał orzekł w swoim wyroku z dnia 14 stycznia 2016 r., Komisja/Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4), że nie przyznając instytucjom Unii zwolnienia z opłaty ustanowionej w art. 26 zarządzenia dotyczącego energii elektrycznej oraz odmawiając zwrotu opłat pobranych w ten sposób przez region stołeczny Bruksela, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które ciążą na nim na mocy art. 3 akapit drugi protokołu, a zarządzenie dotyczące energii elektrycznej nadal obowiązuje w powyżej wskazanym brzmieniu, o tyle Królestwo Belgii nie zastosowało się do owego wyroku. Parlament nie przedstawił zaś żadnych dowodów pozwalających stwierdzić, że obowiązujące przepisy prawa zostały na ten dzień zmienione.

24 Z powyższego wynika, że rozpatrywana skarga nie jest bezprzedmiotowa, ponieważ interes prawny skarżącej nie przestał istnieć, co oznacza, że nie ma podstaw do uwzględnienia złożonego przez Parlament wniosku o umorzenie postępowania.

W przedmiocie zasadności skargi

25 Na poparcie swoich żądań przedstawionych na podstawie art. 272 TFUE skarżąca podniosła trzy zarzuty, dotyczące, po pierwsze, naruszenia przez Parlament jego zobowiązań umownych, po drugie, naruszenia art. 26 zarządzenia dotyczącego energii elektrycznej oraz wreszcie, po trzecie, naruszenia zasady równego traktowania.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

26 Skarżąca utrzymuje, że umowa stanowi podstawę żądania od Parlamentu uiszczenia opłaty.

27 Na wstępie należy zauważyć, że umowa nie przewiduje fakturowania tej opłaty na Parlament. W szczególności brak jest jakiegokolwiek odniesienia do opłaty w załączniku 2 do umowy, który wskazuje sposoby obliczania ceny dostawy energii elektrycznej.

28 Ponadto stosownie do postanowień pkt 3.2. umowy, który znajduje się w art. 3, „[c]eny ustalane są przy uwzględnieniu okoliczności, że instytucje europejskie są zwolnione z opłat celnych, podatków pośrednich i podatków od sprzedaży, w tym podatku od wartości dodanej (VAT)”.

29 W pkt 3.2 umowy wskazano również, że „podatki, opłaty i inne należności regionalne i federalne nie mogą być fakturowane”.

30 Można zatem stwierdzić, że umowa nie przewiduje żadnego ciążącego na Parlamencie obowiązku uiszczania na rzecz skarżącej opłaty, która została obliczona na podstawie mocy udostępnionej mu zgodnie z umową.

31 Należy dodać, że umowa ta, zgodnie z jej art. 19, „podlega prawu belgijskiemu oraz jest stosowana i interpretowana zgodnie z tym prawem w sytuacjach, w których prawodawstwo [Unii], w tym rozporządzenia finansowe, nie reguluje tej kwestii”. W konsekwencji postanowienia umowy należy najpierw interpretować w świetle prawa Unii.

32 W wyroku z dnia 14 stycznia 2016 r., Komisja/Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4, pkt 39), Trybunał zaś orzekł, że opłatę tę należy uznać za podatek pośredni objęty zakresem art. 3 akapit drugi protokołu.

33 Odesłanie w umowie, a zwłaszcza w jej pkt 3.2, do „podatków pośrednich” należy zatem rozumieć jako dotyczące opłaty. Potwierdza to, że strony umowy zamierzały zwolnić Parlament z uiszczania tej opłaty.

34 Należy dodać, że zawarty w dniu 15 lipca 2011 r. aneks do umowy w żaden sposób nie wpływa na obowiązki stron w zakresie uiszczania opłaty.

35 Wniosku, do którego Sąd doszedł w pkt 33 powyżej, nie podważają podnoszone dodatkowo przez skarżącą argumenty.

36 W pierwszej kolejności okoliczność, że pkt 8.1 umowy, który znajduje się w art. 8, zatytułowanym „Przepisy podatkowe”, stanowi, że „strona umawiająca się ponosi wyłączną odpowiedzialność za przestrzeganie obowiązujących ją przepisów podatkowych”, nie pozwala na stwierdzenie istnienia obowiązku uiszczania przez Parlament opłaty na rzecz kontrahenta, czyli skarżącej.

37 W drugiej kolejności zawarte w § 2 załącznika 2 do umowy odesłanie do wzrostu cen w związku z „dystrybucją” nie pozwala – przy uwzględnieniu ogólnej systematyki umowy, a zwłaszcza postanowień przywołanego powyżej pkt 3.2 – na stwierdzenie istnienia obowiązku uiszczania przez Parlament opłaty na rzecz kontrahenta, czyli skarżącej.

38 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy należy oddalić jako oczywiście bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

39 Skarżąca utrzymuje, że Parlament jest zobowiązany do uiszczenia na jej rzecz opłaty na mocy art. 26 zarządzenia dotyczącego energii elektrycznej.

40 Należy stwierdzić, że o ile zarządzenie dotyczące energii elektrycznej określa obowiązki podatkowe dostawców energii elektrycznej względem administracji krajowej, regionu stołecznego Bruksela, o tyle nie przewiduje ono wobec konsumenta końcowego obowiązku uiszczania opłaty na rzecz jego dostawcy energii elektrycznej. Skarżąca nie miała zatem podstaw do powoływania się na naruszenie przez Parlament takiego obowiązku.

41 Trzeba zauważyć, że stwierdzenie to nie stoi w sprzeczności z wnioskiem, zgodnie z którym system podatkowy dotyczący opłaty został tak pomyślany i ustanowiony, aby ciężar opłaty został przeniesiony na końcowego konsumenta (wyrok z dnia 14 stycznia 2016 r., Komisja/Belgia, C-163/14, EU:C:2016:4, pkt 48). Należy bowiem rozróżnić z jednej strony cele systemu podatkowego, a z drugiej strony istnienie wiążącego obowiązku wynikającego z tego systemu, którego naruszenie może prowadzić do powstania odpowiedzialności umownej, czy też pozaumownej, konsumenta końcowego wobec jego dostawcy energii elektrycznej. W braku takiego wiążącego obowiązku przeniesienie ciężaru opłat na konsumenta końcowego zależy od samych stosunków umownych ustalonych pomiędzy dostawcą a konsumentem końcowym.

42 Zakładając nawet, że zarządzenie dotyczące energii elektrycznej można interpretować w ten sposób, iż nakłada ono na konsumenta końcowego obowiązek zapłaty na rzecz dostawcy energii elektrycznej opłaty obliczonej na podstawie udostępnionej mu mocy, zarzut należałoby jakkolwiek oddalić.

43 Okoliczność, że zarządzenie dotyczące energii elektrycznej nie przewiduje dla instytucji Unii zwolnienia z opłaty, doprowadziła bowiem do tego, że Trybunał w wyroku z dnia 14 stycznia 2016 r., Komisja/Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4), orzekł, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które ciążą na nim na mocy art. 3 akapit drugi protokołu.

44 Otóż zgodnie z art. 19 umowy Sąd jako sąd właściwy w sprawach sporów wynikających z umowy winien zastosować prawo krajowe, tak jak uczyniłby to sąd krajowy.

45 W konsekwencji powaga rzeczy osądzonej wyroku z dnia 14 stycznia 2016 r., Komisja/Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4), wymaga od Sądu, aby nie stosował on zarządzenia dotyczącego energii elektrycznej w celu zobowiązania instytucji Unii do uiszczenia opłaty (zob. analogicznie, w odniesieniu do obowiązków ciążących na władzach krajowych, wyrok z dnia 13 lipca 1972 r., Komisja/Włochy, 48/71, EU:C:1972:65, pkt 7).

46 Zakładając nawet, że skarżąca zamierzała w rozpatrywanym zarzucie powołać się na pozaumowną odpowiedzialność Parlamentu, taka argumentacja nie może zostać skutecznie podniesiona w ramach skargi opartej na art. 272 TFUE. Powyższe rozważania pozwoliłyby w każdym razie oddalić zarzut podniesiony w takim celu.

47 Dodatkowo wniosek, do którego Sąd doszedł w pkt 40 powyżej, nie może zostać podważony przez fakt, że skarżąca musiała ponosić tę opłatę. Okoliczność taka nie ma bowiem wpływu na wykładnię przepisów zarządzenia dotyczącego energii elektrycznej.

48 W tym względzie można zauważyć, że do skarżącej należy – jeśli uważa ona, iż ma ku temu podstawy – wniesienie do rozpatrującego sprawę sądu krajowego o rozstrzygnięcie kwestii, czy zwolnienie, które Królestwo Belgii jest zobowiązane udzielić instytucjom Unii, wymaga, aby zwolnieni z takiej opłaty zostali również dostawcy energii elektrycznej, w przypadku gdy ich klientem jest dana instytucja Unii.

49 Wreszcie, przedstawiony w pkt 40 powyżej wniosek nie może zostać podważony przez fakt, że Parlament i inne instytucje Unii zgodziły się uiścić opłatę na rzecz innych dostawców energii elektrycznej. Okoliczność taka, która zostanie ponownie zbadana w ramach zarzutu trzeciego, nie ma bowiem wpływu na wykładnię przepisów zarządzenia dotyczącego energii elektrycznej.

50 Z powyższego wynika, że zarzut drugi powinien zostać oddalony jako oczywiście bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

51 Skarżąca utrzymuje, iż Parlament niesłusznie odmówił uiszczenia na jej rzecz opłaty, mimo że instytucje Unii uiściły taką opłatę na rzecz innego dostawcy energii elektrycznej, Electrabelu. Zdaniem skarżącej, postępując tak, Parlament naruszył zasadę równego traktowania.

52 Należy zaznaczyć, że w niniejszej sprawie rozpatrywany zarzut, który nie dotyczy naruszenia przez Parlament jego zobowiązań umownych lub prawa właściwego dla umowy, nie może zostać skutecznie podniesiony (zob. podobnie wyrok z dnia 16 marca 2016 r., Hydrex/Komisja, T-45/15, niepublikowany, EU:T:2016:151, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

53 W każdym razie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada niedyskryminacji lub równego traktowania, stanowiąca podstawową zasadę prawa, zabrania traktowania porównywalnych sytuacji w sposób odmienny lub traktowania odmiennych sytuacji w jednakowy sposób, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (zob. podobnie wyrok z dnia 8 października 1986 r., Christ-Clemen i in./Komisja, 91/85, EU:C:1986:373, pkt 19; zob. także wyrok z dnia 8 stycznia 2003 r., Hirsch i in./EBC, T-94/01, T-152/01 i T-286/01, EU:T:2003:3, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

54 W niniejszej sprawie skarżąca powinna zatem przedstawić w szczególności dowody pozwalające stwierdzić istnienie porównywalnych sytuacji pomiędzy nią a Electrabelem.

55 W tym względzie z opinii rzecznika generalnego P. Cruza Villalóna w sprawie Komisja/Belgia (C-163/14, EU:C:2015:441, pkt 19, 24), wynika, iż umowa zawarta z Electrabelem przewidywała, że instytucje Unii muszą uiszczać opłatę. Skarżąca, która zakwestionowała w swojej skardze także pewne punkty tej opinii, nie przedstawiła żadnych dowodów, które pozwoliłyby podać w wątpliwość taki fakt.

56 Tymczasem, jak zostało wskazane (zob. pkt 30 powyżej), zawarta między skarżącą a Parlamentem umowa nie przewiduje uiszczania przez Parlament opłaty.

57 Skarżąca i Electrabel nie znajdują się zatem w porównywalnych sytuacjach, ponieważ umowa, którą skarżąca podpisała, nie przewidywała, aby Parlament musiał uiszczać opłatę.

58 Okoliczność, że skarżąca zażądała od Parlamentu uiszczenia opłaty, jest w tym względzie bez znaczenia.

59 Tytułem uzupełnienia należy przypomnieć, że poszanowanie zasady równego traktowania musi iść w parze z poszanowaniem zasady legalności, zgodnie z którą nikt nie może powoływać się na swoją korzyść na niezgodne z prawem działanie, którego dopuszczono się na rzecz innej osoby (wyrok z dnia 4 lipca 1985 r., Williams/Trybunał Obrachunkowy, 134/84, EU:C:1985:297, pkt 14). Jako że wymóg uiszczania opłaty nałożony na instytucje Unii jest sprzeczny z prawem Unii, jak wynika to z wyroku z dnia 14 stycznia 2016 r., Komisja/Belgia (C-163/14, EU:C:2016:4), rozpatrywanego zarzutu nie można uwzględnić.

60 Z powyższego wynika, że zarzut trzeci należy oddalić jako oczywiście bezzasadny. W konsekwencji wszystkie żądania skarżącej należy oddalić.

W przedmiocie żądań przedstawionych przez Parlament do celów powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa

61 Parlament przedstawia żądania zmierzające do tego, aby Sąd orzekł, że „dokonanie zwrotu na rzecz skarżącej żądanej kwoty [należy] do regionu stołecznego Bruksela".

62 Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że przyjęcie właściwości Sądu na podstawie art. 256 ust. 1 i art. 272 TFUE do rozpoznania skargi wniesionej na podstawie klauzuli arbitrażowej musi skutkować przyjęciem właściwości Sądu w zakresie rozpoznania żądania wzajemnego podniesionego przez instytucję w ramach tego samego sporu, wynikającego ze zobowiązania umownego lub zdarzenia, na którym oparte jest żądanie główne lub z którym żądanie to pozostaje w bezpośrednim związku (zob. wyrok z dnia 16 lipca 2014 r., Isotis/Komisja, T-59/11, EU:T:2014:679, pkt 265 i przytoczone tam orzecznictwo).

63 Niemniej w niniejszej sprawie złożony przez Parlament wniosek nie ma związku z umową, ponieważ nie dotyczy on wzajemnych obowiązków stron umowy, które by z niej wynikały, lecz odnosi się do ewentualnych zobowiązań, jakie region stołeczny Bruksela, który nie jest ani stroną umowy, ani stroną sporu, miałby względem skarżącej.

64 Sąd nie jest więc właściwy do rozpoznania – na podstawie rozpatrywanej skargi wniesionej w oparciu o klauzulę arbitrażową – żądań wniesionych przez Parlament.

65 Powyższy wniosek miałby zastosowanie, z tych samych względów, również gdyby przyjąć, że w świetle brzmienia znajdującej się w art. 20 umowy klauzuli arbitrażowej, zgodnie z którą „[w]szelkie spory z Parlamentem […] i kontrahentem odnoszące się do niniejszej umowy, które nie mogą być przedmiotem ugody, podlegają Sądowi Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zgodnie z art. 255 ust. 1 traktatu WE", klauzula ta może uzasadniać właściwość Sądu lub Trybunału do rozpoznawania powództwa o ustalenie istnienia prawa lub stosunku prawnego w zakresie sporu między Parlamentem a skarżącą dotyczącego ważności, stosowania lub wykładni umowy (zob. podobnie wyrok z dnia 26 lutego 2015 r., Planet/Komisja, C-564/13 P, EU:C:2015:124, pkt 26).

66 Z powyższego wynika, że skargę należy oddalić jako oczywiście pozbawioną podstawy prawnej oraz że żądania przedstawione przez Parlament do celów powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa należy odrzucić, ponieważ Sąd jest oczywiście niewłaściwy do ich rozpoznania, bez konieczności podejmowania dalszych czynności procesowych.

W przedmiocie kosztów

67 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

68 Ponieważ w niniejszej sprawie skarżąca zasadniczo przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami zgodnie z żądaniami Parlamentu.

69 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.

70 Komisja pokrywa zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Żądania przedstawione przez Parlament Europejski do celów powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa zostają odrzucone.

3) EDF Luminus pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Parlament.

4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 13 września 2016 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
M.E. Martins Ribeiro